

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul justiției

TELEFON No. 748

S U M A R :

Unificarea termenilor în materie fiscală, de d-l G. Benderly ;

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ :

Curtea de Casație s. I: *Ileanca I. Covaci cu Rada St. Antofil ;*Idem: *Maria I. E. Dobrescu cu Căpitan C. Slătineanu ;*Idem: *Stefana C. Toma cu Profira Bunesu ;*Tribunalul Dolj: *Opoziția nefăcută pe timbru legal la judele de ocol, dacă trebuie să fie declarată nulă sau să depună de 3 ori taxa ?*Tribunalul Vâlcea: *Căpitan Pleșoianu cu Marița Igoianu ;*Judecătoria Coșula (Botoșani): *Moise Găllan cu Berman Juster, cu o Observație de d-l D. Alexandresco ;*

Legea vacanțelor, de d-l G. T. Demetriu ;

Trib. civ. din Bayonne: *Obligațiile locatorului, cu o Observație de d-l D. Alexandresco ;*

Informațiuni.

Unificarea termenilor în materie fiscală

Avem o legislație fiscală foarte bogată. Legea pentru constatarea și percerea contribuțiilor Statului, regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, legea de urmăriri, legea timbrului, regulamentul de aplicare a legii pentru reducerea impozitului fonciar la imobilele urbane rămase neînchiriate, legea pentru așezarea și administrarea impozitului asupra băuturilor spirtoase, legea pentru licența de băuturi spirtoase, legea pentru interzicerea importului zaharinei, legile monopolurilor tutunurilor, a cărților de joc și a chibriturilor, a hârtii de țigare, legea vămilor, legea pentru desființarea contribuției personale.

Toate aceste legi prevăd penalități, modul de a constata infracțiunile și căile de recurs în contra constatărilor făcute de administrație.

Principiul este că contravențiunea se constată prin încheere de proces-verbal, care se aprobă de administrațiunea superioară. Aceste procese verbale au caracterul unor hotărâri de primă instanță, și partea condamnată are dreptul a face apel la instanțele ordinare. Vedem însă o mare variațiune în fixarea termenilor de apel, de opoziție, de recurs. La unele contravențiuni termenul de apel este de 5 zile de la comunicarea procesului verbal (vămii, zaharină), la alte de 10 zile (reducerea foncierei, băuturi spirtoase, licențe, urmăriri), la

alte de 15 zile (constatarea și perceperea contribuțiilor directe și a veniturilor comunale, timbru, desființarea contribuției personale) și, în fine, în unele cazuri, apelul se poate face în termen de 20 zile de la comunicare (legile monopolurilor).

În privința dreptului de opoziție la sentințele date de instanța de apel unele legi acordă acest drept, altele refuză (ca legile de urmăriri), alte, în fine, nu conțin nici o dispoziție, și jurisprudența admite opoziție, după dreptul comun. Asemenea și pentru recursul în casație, unele legi conțin dispoziții precise, altele nu. În privința punctului de plecare a acestor termeni vedem iarăși o mulțime de dispozițiuni diverse: o dată termenul curge de la comunicarea sentinței (băuturi spirtoase, licențe), altă dată de la pronunțare (constatare, timbru, vămi). Termenele de opoziție variază de la 5 până la 10 zile pentru opoziție și de la 3 zile până la o lună pentru recurs.

Ar fi de dorit ca toate aceste termene să fie unificate luându-se de bază, de pildă, termenii stabiliți pentru legea de constatare și percepere a contribuțiilor directe, cea mai nouă după ultimele modificări, și dispunându-se ca, în toate cazurile, apelul să se facă în termen de 15 zile de la data comunicării procesului verbal de contravențiune, iar că, în contra sentințelor date de tribunal există dreptul de opoziție, în termen de 8 zile de la pronunțare, și dreptul de recurs, în termen de o lună de la pronunțare.

În privința procedurii ar fi bine să se stabilească că ea este scutită de timbre și taxe de portare.

S'ar ușura foarte mult părțile și instanțele judecătorești. Cele d'întâiu nu ar fi expuse la pierderea drepturilor lor prin facerea apelurilor neregulate, iar cele de a doua ar fi scutite de a răsfoi toate colecțiunile de legi, pentru a controla dacă cutare sau cutare apel este în termen, dacă cutare sau cutare sentință trebuie pronunțată cu drept de opoziție sau nu, și cu ce termen.

Statul nu ar pierde nimic fiind că toate legile îi dau dreptul de a lua toate măsurile de asigu-

rare ce le va crede de cuviință, ba, în unele cazuri, ar câștiga și timp prin scurtarea termenilor.

O simplă trimitere la articolul respectiv din legea de constatare și percepere modificată anul acesta, ar fi suficient, și nici nu ar trebui modificată fie care din legile citate.

G. Benderli
Avocat

Constanța, 15 Sept. 1905

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 6 Octombrie 1903

Președinția D-lui **G. L I C I U**, Consilier

Ileanca Ianoș Covaci cu autorisația soțului Mihai Joje cu Rada Al. Ștefănescu azi Rada St. Antofil cu autorisația soțului St. Antofil

Acțiune în rescisiune.—Vânzare făcută de un minor, a unui bun nemiscător, cu neobservarea regulilor prescise de lege pentru minori.—Nulitatea unei asemenea vânzări, chiar în caz când nu s'ar fi cauzat minorului nici un prejudiciu.—(Art. 401, 403, 430 și 951 C. civil).

Persoana purtând și alt nume de cât cel trecut în registrele stărei civile.—Dacă dovedirea acestui fapt, se poate face prin martori.—(Art. 33 și 292 C. civil).

1. *Minorele, chiar emancipat, nu poate face oare care acte, precum o vânzare de bunuri nemiscătoare, de cât cu observarea formelor prevăzute de lege. Neîndeplinirea acelor forme, atrage nulitatea actului independent de ori ce prejudiciu, de oare ce acea nulitate decurge din însuși caracterul prohibitiv al actului; iar art. 951 C. civ., relativ la anularea actului făcut de minor în caz de leziune, se referă la acele acte, pentru care legea cere simplă intervențiune, sau asistența tutorului, precum ar fi o obligațiune luată de minor, iar nu și la înstreinările de bunuri imobile supuse la formalități speciale și a căror neobservare produce desființarea actului, în afară de ori-ce leziune.*

2. *Dovedirea faptului cum că o persoană a mai purtat și alt nume de cât acela sub care a figurat în registrele stărei civile, se poate face prin ori-ce probe, și chiar prin martori, întru cât aci nu e vorba de dovedirea unei nașteri în afară de registrele stărei civile, sau de dovedirea unei filiațiuni, care nu se pot dovedi de cât în modul prescrist de art. 33 și 292 C. civil.*

Decisiunea 393/903. — Respins recursul făcut de Ileana Ianoș Covaci, contra deciziei Curții de apel din București, s. I cu No. 45/903, dată în proces cu Rada Al. Ștefănescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ciru Oeconomu;

Pe d-l avocat B. Pitiș în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Ulvineanu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare, în următoarea cuprindere:

«Violarea art. 1162 Cod. civ.

«Minorele n'are acțiune în rescisiune contra obligațiunilor ce rezultă din delictele sau quasi-delictele sale; or, este constatat că Sița Vasile Popescu, pentru ca să poată autentifica actul de vânzare, s'a servit de un certificat de indentitate, care dovedește că avea 22 ani atunci».

Având în vedere că, din decisiunea atacată prin recursul de față, rezultă că Sița Vasile Popescu, devenită prin căsătorie Rada Al. Ștefănescu, iar azi, prin a doua căsătorie, Rada Ștefan Antofil, a vândut Ileanei Ianoș Covaci și soțului acesteia Mihai Joje, prin actul No. 821, din 1892, autentificat de Tribunalul Buzău, un loc cu casă pe dânsul, situat în orașul Buzău, strada Raionului, No. 21; că, mai târziu, ea a cerut anularea actului de vânzare, pe motiv că era minoră când l'a consimțit și, prin urmare, vânzarea se făcuse în afară de formele legale; că atât tribunalul de Buzău; cât și Curtea de apel din București au admis acțiunea drept întemeiată;

Considerând că recurenții susțin, prin motivul de față că nu e destul ca vânzătorul să fie minor, în momentul vânzării, pentru ca actul săvârșit de dânsul să fie anulabil, ci trebuie să dovedească că el a suferit un prejudiciu prin acea vânzare, de oare-ce art. 951 C. civ. nu-i acordă acțiune pentru actele ce a făcut în stare de necapacitate de cât în cas de leziune;

Considerând că, din combinațiunea art. 401, 403 și 430 C. civ. rezultă că minorele, chiar emancipat, nu poate face oare care acte, precum o vânzare de bunuri nemiscătoare, de cât cu observarea oare căror forme acolo arătate; că, neîndeplinirea acelor forme atrage nulitatea actului, independent de ori-ce prejudiciu, de oare-ce acea nulitate decurge din însuși caracterul prohibitiv al actului; că art. 951 C. civ., relativ la anularea actului făcut de minor în cas de leziune, se referă la acele acte, pentru care legea cere simplă intervențiune, sau asistența a tutorului, precum ar fi o obligațiune luată de minor, iar câtuși de puțin și la înstreinările de bunuri imobile supuse la formalitățile speciale și, a căror neobservare produce, încă o dată, desființarea actului, în afară de ori-ce leziune;

Considerând că, ast-fel fiind, și din momentul unde instanța de fond constată că intimata în recurs a vândut, minoară fiind, recurenților un imobil fără observarea formelor speciale la care, legea prin art. 401 și 403 C. civ., supune asemenea acte, motivul invocat e nefondat și, ca atare, trebuie să se respingă;

Asupra motivului II în următoarea cuprindere:

«Violarea art. 33 și 292 C. civ. Filiațiunea copiilor legitimi nu se poate dovedi cu martori, de cât atunci când nu au fost registre sau ele s'au pierdut; ar fi să se restorne acest principiu, care interesează ordinea publică, dacă s'ar admite indirect, căci cine-va poate să dovedească cu martori identitatea sa, care a fost cunoscut sub un oare-care nume, ca Rada Vasile Bădoiș din extractul după actul de naștere prezentat».

Considerând că, din decisiunea Curții de apel, se constată, că intimata în recurs a cerut să dovedească prin martori că, în copilărie, a purtat numele de Rada Vasile Bădoiș, sub care a fost înscrisă în registrele stărei civile, iar mai în urmă a purtat după mamă-sa, și numele de Sița Vasile Popescu, sub care a figurat în actul de vânzare, ambele aceste denumiri desemnând una și aceeași persoană;

Considerând că e inexact a se zice că Curtea, admitând dovedirea acestui lucru, a violat art. 33 și 292 C. civ., de oare-ce nu era vorba nici de dovedirea unei nașteri, în afară de registrele stărei civile inexistente sau pierdute, nici de dovedirea unei filiațiuni, pentru a se recurge la regulile prevăzute în sus citatele arti-

cole, ci era vorba, pur și simplu, de dovedirea unui fapt știut de toți aceia care au cunoscut pe Rada Vasile Bădoiu în copilărie, adică că ea a mai purtat, după mamă-sa, și numele de Șifa Vasile Popescu ;

Considerând că acest fapt, ca ori care altul, pentru care legea n'a stabilit regule de probare speciale, se putea dovedi prin ori-ce probe, chiar prin martori și Curtea, primind ca el să fie dovedit în acest mod, n'a violat în nimic legea, și deci, motivul e neîntemeiat ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, recursul, etc.

Audiența de la 14 Iunie 1905

Președinția D-lui R. N. OPRANU, Consilier

Maria I. E. Dobrescu cu Căpitan C. Slătineanu

Sucesiune. — Succesor chiar cu sezină care însă nu a reclamat moștenirea timp de 30 ani. — Considerarea lui ca strein de acea moștenire. — (Art. 653 și 700 C. civ.).

Dotă. — Caracterul ei față de femeia înzestrată. — Reducerea ei când excede cotitatea disponibilă. — Obligațiunea donatarii de a restitui fructele cotității ce excede partea disponibilă, din momentul morții înzestrătorului. — (Art. 854 C. civ.).

1. *Interpretarea ce trebuie dată art. 653 și 700 C. civ. este că, dacă un moștenitor a stat în inacțiune timp de 30 ani, față de moștenirea ce i se cuvine, rămâne strein de acea moștenire, indiferent dacă are sezină sau nu, căci, nimeni nu poate fi silit să accepte o moștenire în contra voinței sale, și atâta timp cât o voință manifestă pentru acceptarea moștenirii nu există din partea moștenitorului, el nu poate fi considerat că a acceptat moștenirea.*

2. *Dotă fiind pentru femeie o donațiune, odată ce această donațiune e redusă, donatarul datorește, conf. art. 854 C. civil, fructele porțiunii ce excede cotitatea disponibilă din momentul morții înzestrătorului, și aceasta fără nici o distincțiune între cazul în care fructele sunt percepute de donatar său de altă persoană.*

Decisiunea 297/905. — Respins motivele I și II din recursul făcut de Maria I. E. Dobrescu contra decisiunii Curții de apel din București, s. II cu No. 51/904, dată în proces cu Căpitan C. Slătineanu, ivindu-se divergență asupra motivului al III-lea și al IV-lea.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte Chr. Perekyde ;

Pe d-l avocat D. Comșa în dezvoltarea motivelor I și II și pe d-l avocat M. Antonescu în dezvoltarea motivelor III și IV ;

Pe d-l avocat Toma Stelian în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

I. « Rea interpretare a art. 700 C. civ. Instanța de fond considerând chiar pe moștenitorul sesinar, care în timp de 30 ani, n'a uzat de facultatea de a accepta sau de a se lepăda de o succesiune ca cum ar fi renunțat și ar fi devenit străin de moștenire, interpretează rău acest articol, fiind-că cel care n'a uzat timp de 30 ani de facultatea de a accepta sau renunța, rămâne în situația în care se găsea în momentul deschiderii succesiunii, adică sesinarul care are de drept posesiunea succesiunii, se consideră după 30 ani ca acceptant ».

Considerând că Curtea de apel din București, secția

II, prin decisia No. 51/904, atacată cu recurs, admitând acțiunea intentată de Căpitanul C. Slătineanu contra surorii sale d-na Maria I. E. Dobrescu, reurenta de azi, a recunoscut intimatului dreptul la o pătrime din imobilul din str. Dreaptă No. 16 constituit dotă recurentei de defunctul lor părinte Nic. Slătineanu ; pentru a ajunge la această soluție instanța de fond a considerat pe doi din copiii defunctului Nic. Slătineanu, cari timp de 30 de ani au stat în inacțiune, ca streini de moștenire și a judecat că recurentă datorește și restituirea fructelor percepute pe nedrept de la moartea donatarului, înlăturând toate mijloacele de apărare opuse de recurentă ;

Considerând că art. 700 C. civ. trebuie interpretat în sensul că, un moștenitor care a stat în inacțiune timp de 30 de ani față cu moștenirea ce i se cuvine, rămâne strein de acea moștenire, indiferent dacă are sezină sau nu ; în adevăr, nimeni nu poate fi silit să accepte o moștenire în contra voinței sale și atâta timp cât, o voință manifestă pentru acceptarea moștenirii nu există din partea moștenitorului, el nu poate fi considerat că a acceptat moștenirea ; că art. 653 C. civ. trebuie înțeles în sensul că sunt investiți de drept cu posesiunea succesiunii, din momentul morții defunctului, descendenții și ascendenții cari au manifestat voința de a accepta succesiunea, dar nu și acei cari au stat în inacțiune timp de trei zeci de ani ;

Că așa fiind motivul de casare urmează a se respinge ca neîntemeiat ;

Asupra celui de al doilea motiv de casare :

« Rea aplicare a art. 854 C. civ. și violarea art. 1233 și 1242 C. civ. Curtea obligă pe femeia căsătorită sub regimul dotal, ca în cas de reducere să restituie fructele porțiunii ce atinge rezerva, din momentul morții înzestrătorului, și aceasta chiar pentru timpul cât le-a perceput bărbatul, susținând că art. 854 se aplică și la dotă. Prin aceasta se violează art. 1233 din care rezultă că cel puțin pentru bărbat dotă este cu titlu oneros, căci acesta primește în realitate numai usufructul și cu obligațiunea de a-l întrebuința în susținerea sarcinilor căsătoriei. De asemenea se violează art. 1242 în virtutea căruia na femeia ci bărbatul ia venitul dotei.

« Doctrina și jurisprudența admite în mod aproape constant că, partea din aceste venituri care trece peste cea ce este necesar pentru susținerea sarcinilor căsătoriei, poate fi urmărită de creditorii bărbatului ca aparținându-i lui propriu. Cum poate fi obligată femeia să restituie niște venituri pe care nu le-a perceput nici odată? ».

Considerând că dotă fiind pentru femeie o donațiune, odată ce această donațiune e redusă, donatarul datorește, conform art. 854 C. civ., fructele porțiunii ce excede cotitatea disponibilă din momentul morții defunctului ; că dispozițiunile art. 854 C. civ. fiind categorice și nefăcând nici o distincțiune între cazul în care fructele sunt percepute de donatar sau de altă persoană, își are aplicarea în speță și, ca atare, instanța de fond a făcut o bună aplicare a acestui text de lege ;

Că așa fiind, și acest al doilea motiv urmează a se respinge ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge motivul I și II, ivindu-se divergență în privința motivului III și IV.

Audiența de la 21 Iunie 1905

Președinția D-lui CHR. PHEREKYDE, Președinte

Ștefana C. Toma cu Profira Bunescu

Jurământ. — Deferirea și referirea lui celei alte părți. — Prestarea lui de către partea căreia i s'a referit. — Dacă el, o dată prestat, se mai poate admite alt mijloc de dovadă în privința punctelor tranșate prin jurământ. (Art. 237 Pr. civ. ; 1170 C. civ.).

Din momentul ce părțile au recurs la jurământ, el tranșează definitiv litigiul, și nici un alt mijloc de do-

vadă numai poate fi primit după prestarea lui, asupra punctelor coprinse în el.

Ast-fel, dacă o parte referă celelalte părți jurământul de credulitate, pentru un fapt ce nu-i era personal, și partea a prestat jurământul, asupra punctelor coprinse în el, instanța de fond, nu putea ca înlăturând acel jurământ ca nedecisiv în cauză să se întemeieze pe alte probe, spre a ajunge la o condamnare, iar refuzul părții de a presta jurământul ce i se deferise, nu poate avea de efect de a anula acest mod de probațiune.

Decisiunea 322/905.—Casată, în urma recursului făcut de Ștefana C. Toma, sentința Tribunalului Ilfov, s. II cu No. 523/903, dată în proces cu Profira Bunesco;

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. Liciu;

Pe d-l avocat I. Brătescu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe intimată în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului al II-lea de casare :

II. «Exces de putere, violarea dreptului meu de apărare și denaturarea răspunsurilor mele la jurământ.

«Pentru ca tribunalul, pentru prestarea jurământului să poată să mă condamne, înlătură jurământul decisoriu ce eu dădusem părții adverse și care tranșa cu desăvârșire litigiul dintre noi, înlătură răspunsurile mele negative și, fără să puie în discuția părților actele pe care se baza să mă condamne înlăturând actele, tribunalul reia din nou procesul și bazându-se pe actul de expertiză, pe care nu mi-a dat timp să'l discut, mă condamnă respingând apelul, ceia-ce nu putea face fără o discuție contradictorie a înlăturării jurământului, și a actelor, comițând astfel un exces de putere și o violare a dreptului meu de apărare».

Având în vedere că prin sentința No. 523/903 a Trib. Ilfov s. II. atacată cu recurs, recurenta a fost condamnată să plătească intimatei cinci sute lei, în baza unui act de creanță cu data 1 Noembrie 1879, prin care frațele recurentei, defunctul I. Stănculescu, se recunoaște dator către intimată;

Considerând că, la instanțele de fond, recurenta a tăgăduit semnătura fratei săe și după ce s'a făcut verificare de scripturi și expertisă, recurenta, spre a se apăra, a deferit jurământ decisoriu intimatăi, spre a declara dacă a dat în adevăr suma de 2000 lei fratelui său, și dacă declarația din dosar este semnată de acesta; că intimata a refuzat să jure și a referit recurentei jurământul sub forma unui jurământ de credulitate, și recurenta, prestând jurământul, a răspuns la toate întrebările că, nu știe nimic asupra pretinsei datorii a fratelui său; în urma prestării jurământului, tribunalul găsind că acel jurământ nu face nici o dovadă, l-a înlăturat și, întemeindu-se pe celelalte dovezi administrate anterior, a condamnat pe recurentă la plata sumei pretinse de intimată;

Considerând că jurământul, odată ce părțile au recurs la el, tranșează definitiv litigiul, și nici un alt mijloc de dovadă nu mai poate fi primit după prestarea jurământului asupra punctelor coprinse în acel jurământ; că în speță, odată ce intimata a referit recurentei jurământul de credibilitate, căci faptul nefiind personal al recurentei nu i se putea referi un alt jurământ, și aceasta l'a prestat afirmând că n'are nici o cunoștință despre datoria fratelui său și a semnăturii din actul ce i se prezintă, tribunalul nu putea, înlăturând acel jurământ, ca nedecisiv în cauză, să se întemeieze pe alte probe spre a ajunge la o condamnare, litigiul fiind rezolvat prin jurământ;

Considerând că refuzul intimatei de a presta jură-

mântul ce-i deferise recurenta, nu poate avea de efect de a anula acest mod de probațiune, invocat de recurentă, în conformitate cu legea;

Că așa fiind, numai printr'un exces de putere tribunalul a înlăturat dovada rezultând din jurământul prestat întemeindu-se pe alte probe;

Că, prin urmare, motivul de casare găsindu-se întemeiat și fără a mai discuta primul motiv.

Pentru aceste motive, Curtea, admite recursul și casează, etc.

TRIBUNALUL DOLJ, Secțiunea I
Audiența de la 16 Octombrie 1903

Președenția D-lui M. MĂINESCU, Prim-Președinte

Taxe de timbru. — Opozițiune făcută în contra unei cărți de judecată.—Nefacerea ei pe timbru de un leu.— Dacă asemenea opozițiune se consideră nulă de drept în toate cazurile. — (Art. 26 și 50 din legea timbrului).

Din combinația art. 50 cu art. 26 din legea timbrului rezultă că, atunci când o opozițiune s'a făcut de parte pe hârtie simplă iar nu pe timbru de un leu, cum prescrie legea timbrului pentru opozițiunile ce se fac la judecătorul de ocol, acea opozițiune nu poate fi declarată nulă de drept, de cât numai în cazul când partea nu se oferă a plăti de trei ori taxa datorită; ori-de-câte-ori însă partea plătește taxa întreită drept amendă pentru asemenea act ne făcut pe timbru, acel act se consideră valabil și instanța judecătorească trebuie a-i da curs, întru cât nu e nici o rațiune a distinge între taxele speciale ce se pot plăti în treit, când nu au fost plătite încă de la început, și taxele fixe, adică acelea prescrise de legea timbrului, pentru actele ce au a fi scrise pe timbru.

Tribunalul,

În urma divergenței dintre d-nul prim-președinte și d-nul supleant;

Având în vedere cererea făcută de apelantă de a plăti de trei ori taxa cuvenită pentru petiția de opoziție făcută pe hârtie simplă la judecătoria ocolului Bechet contra cărții de judecată civilă No. 1036/902;

Având în vedere că judecătoria a anulat acea opoziție în lipsa oponentei, ca ne fiind conformă legii timbrului; că acea oponentă făcând apel în termen și apelul fiind devolutiv este a se examina dacă pentru cercetarea opoziției în fond apelanta ar fi putut la prima instanță prezenta coale timbrate în valoare de trei lei drept amendă pentru lipsa coalei de un leu pe care urma a fi făcută acea opoziție;

Considerând că pentru negativă se zice că art. 50 ultim. aliniat, legea timbrului anulează toate actele de procedură cari nu vor purta timbru și taxele speciale cerute de lege încă de la formarea lor, iar art. 26 prevede un număr de excepțiuni la sus citata regulă, printre care nu figurează și opozițiunile;

Considerând că opinia contrarie e preferabilă și se sprijinește pe argumente puternice; că într'adevăr generalizarea art. 26 și aplicarea lui ori de câte ori partea are interes de a se da curs actului de procedură ne timbrat saū insuficient timbrat și nu voește a se reface actul este: 1) Conformă intereselor fiscului, de oare-ce se percepe taxa întreită, și fiscul nu are nici un interes de a se anula actul; 2) în armonie cu principiul că netimbrarea nu trebuie să aibe de efect anularea unui act dar numai supunerea părților la penalitatea prevăzută de lege adică la amendă. Aceasta este

regula pusă de chiar art. 50 în privința actelor făcute de părți, și dacă s'a admis anularea actelor de procedură ca o excepțiune la această regulă, aceasta s'a făcut, pentru că de sigur s'a socotit că anularea nu aduce nici un prejudiciu părților, cum ar fi când se remite o citație unei părți, fără a se face pe timbru legal citația sau procesul-verbal ori chitanța de înmănare. Observându-se însă că aplicarea vechiului art. 36 ultim. aliniat devenit azi art. 50 ultim. aliniat dă loc la nulitatea apelurilor, contestațiilor, recursurilor și chiar a acțiunilor, legea din 21 Martie 1886 prin art. 41, trecut în art. 80, și în legea actuală în art. 26 a decis că dacă vre-una din cererile prevăzute prin art. devenite azi 22 § 17, 23 § 1, 24 § 2, 4 și 5, și 25 § 1 se va fi făcut, fără a se achita în același timp și taxele speciale, acea cerere nu va fi nulă de drept, dar dacă la ziua înfățișării, partea care a făcut-o va voi să se dea curs cererii sale, va trebui să justifice plata unei amende egală cu de trei ori taxa datorită. În realitate dar legiuitorul se întoarce la principiul pus de art. 50 primele aliniat, ori de câte ori partea s'ar păgubi prin anulare sau chiar fără a se păgubi n'ar voi să se refacă actul, cum e pentru o acțiune care ar putea fără prejudiciu s'o intenteze din nou. și deci interpretarea restrictivă nu se impune; 3) În fine generalizarea art. 26 e și rațională; mai întâi nu se vede de ce un act de procedură s'ar anula, când anularea e păgubitoare părții care l'a făcut, și ea să ofere a plăti în loc de taxă simplă, taxa întreită. În al doilea rând oare nu ar fi o lipsă de logică, de a anula de exemplu un apel la Curte, care a fost făcut pe hârtie simplă, de și partea oferă a plăti 360 lei, și de a nu-l anula dacă a fost făcut pe 20 lei, și nu s'a plătit taxa specială de 100 lei, dacă apelantul achită de trei ori această din urmă taxă? În realitate această taxă specială nu e de cât o adevărată taxă ordinară de timbru. Și dacă se admite că cele două ipoteze trebuiesc asimilate, nu ar fi o contradicție, de a admite această soluțiune, și de a da o soluțiune contrarie pentru apelurile făcute la tribunal contra cărților judecătorești de ocol, sau pentru opozițiuni, mai cu seamă când prin art. 26 se permite a se plăti taxa întreită nu numai pentru apeluri, contestații, revizuirii și recursuri, adică pentru actele de procedură a căror anulare ar aduce o vătămare părții care le-a făcut, dar chiar pentru actele nevătămătoare, cum este o cerere de despărțenie și de cele mai multe ori o acțiune ordinară. Așa fiind, este bine de a susține că legiuitorul a consacrat un sistem nerațional și plin de contradicțiuni? 4) Dar atunci se va zice art. 50 ult. aliniat rămâne inaplicabil. Nu. El își va conserva încă aplicațiunea dacă partea nu cere a plăti taxa întreită, sau pentru actele de procedură făcute nu de chiar parte dar de un funcționar, și a căror refacere nu ar aduce o vătămare pentru parte;

Considerând că chiar de ar fi mai puternice argumentele opiniei contrarie, cum în mod constant cea opinie a fost repudiată de Inalta Curte de casație (vezi decizia No. 326 a secțiunii II din 22 Aprilie 1898) care prin deciziunea No. 432/98 a chiar admis hotărârea acestui tribunal, secția II, No. 79/97, și cum datoria instanțelor judecătorești este de a se conforma asupra acestuilor de drept, jurisprudenței Curții reglatoare, spre a nu sili pe părți să se adreseze ei pentru a casa sentințele care nu au urmat-o în interpretarea dată de ea, încă ar trebui admisă părerea care înlătură aplicația art. 50 ultim. aliniat

Pentru aceste motive, Tribunalul admite cererea apelantei etc.

(ss) M. Mănescu, I. Coandă.

O p i n i e

Noi membru suplininte M. N. Oromolu;

Având în vedere incidentul ridicat de avocatul apelantei de a se permite clienței sale conform art. 26 legea timbrului să plătească de trei ori taxa timbru-

lui pe care urma să se facă opozițiunea la prima instanță contra cărții de judecată No. 1036/903, opozițiune făcută pe hârtie simplă iar nu pe timbru de un leu cum prescrie art. 19 al. 1 din legea timbrului;

Având în vedere că potrivit art. 50 legea timbrului, toate actele de procedură, care nu vor purta timbru și taxele speciale cerute de lege vor fi considerate ca fără ființă; că la aceste dispozițiuni art. 26 face excepțiune însă numai în ce privește taxele speciale ce trebuiesc plătite pe lângă timbrul fix al petițiunii în cazurile prevăzute de art. 22 al. 17, 33 al. 1, 24 al. 2, 4 și 5 și art. 25 al. 1, prescriind că vor fi luate în seamă și aceste cereri de și nu s'au plătit taxele speciale, dacă partea la ziua înfățișării va justifica plata unei amende egală cu de trei ori taxa ce trebuia plătită;

Având în vedere că petițiunile de opozițiuni taxate la art. 19 alin. 1 al. 1 legei timbrului, nu sunt prevăzute printre cazurile de excepțiune arătate prin art. 26 și aceasta pentru că aci este vorba de un timbru fix, iar nu o taxă specială, pe lângă timbru fix cum este în cererile prevăzute de art. 26; Că în adevăr art. 26, chiar pentru cereri exceptate printr'ansul arată că în tot cazul timbrul fix trebuie plătit, și numai taxa specială va fi plătită la ziua înfățișării sub forma amendei arătate de acel articol;

Având în vedere că art. 26 legea timbrului, constituie ast-fel o excepțiune la dispozițiunile art. 50 legea timbrului, după care actele de procedură netimbrate conform legii timbrului, sunt considerate ca fără ființă; Că fiind vorba de o excepțiune ea nu s'ar putea aplica prin analogie și la alte cazuri de cât cele pentru care a fost creată; că în speță, ar fi a întrece chiar limitele excepțiunii, căci cum s'a arătat, chiar în cazurile excepționale arătate de art. 26, timbrul fix al petițiunii trebuie plătit o dată cu cererea și numai taxa specială, sub forma amendei, la ziua înfățișării;

Având în vedere că în speță fiind constant că opozițiunea apelantei a fost făcută pe hârtie simplă și nu pe timbru fix a un leu, conform art. 19 alin. 1 legea timbrului, și după dispozițiunile art. 50, această opoziție fiind nulă, bine s'a anulat în aceste condițiuni prin cartea de judecată ce s'a apelează: Că ast-fel și apelul contra acestei cărți de judecată este neintemeiat și sunt de părere a se respinge ca atare

(s) M. N. Oromolu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI VALCEA

Audiența din 1 Septembrie 1905

Preșidenția D-lui TEODOR VASILIU, Președinte

Sentința No. 462

Căpitan N. B. Pleșoianu cu Marița P. Igoianu

Acțiune. — Acțiune în nulitatea unei convențiuni. — Considerarea ei ca acțiune personală. — Obligațiunea părții reclamante de a intenta asemenea acțiune la domiciliul pârâtului. — (Art. 58 Pr. civ.)

Acțiunea în nulitate a convențiunilor intervenite între părți, pentru cauză de dol, este o acțiune personală, de oare-ce, are de obiect de a demonstra și pune în evidență, față cu persoana pârâtului, mijloacele viclene întrebuintate de dânsa și cu ajutorul cărora a putut să surprindă consimțământul celei alte părți, și că afară de aceasta, orice acțiune în nulitate pentru cauză de dol, dă naștere lu o acțiune în daune în contra autorului dolului, acțiune ce echivalează cu nulitatea convențiunii, contractată prin dol.

Prin urmare, o asemenea acțiune în nulitate fiind personală, ea nu poate fi intentată de cât la domiciliul pârâtului, conform art. 58 Pr. civilă.

S'au ascultat d-l advocat Bottea din prtea pârâtului Căp. N. B. Pleșoianu, în desvoltarea incidentului de necompetință și d-l advocat Bonciu, din partea reclamantei Marița Igoianu, în combateri.

Tribunalul,

În ce privește incidentul ridicat dacă acțiunea pentru anularea convențiunii, pentru cauză de dol, este o acțiune reală sau personală :

Având în vedere că acțiunea de față, intentată de d-na Marița Păun Igoianu, născută Barbu Pleșoianu, în contra fratelui său Căpitan în retragere Nicolae B. Pleșoianu, are de obiect d'a se anula actele intervenite între dânsii pentru împărțirea averii rămasă pe urma decedaților Barbu Pleșoianu tatăl lor și Eracle Pleșoianu un frate al lor, făcute : unul sub semnătură privată, din anul 1896, și transcris la acest tribunal sub No. 1126/96, și un altul din anul 1904, autentificat de Tribunalul Ilfov, la No 10143, din 27 Noembrie 1904, pentru motivul că consimțământul său la aceste acte a fost dat prin surprindere, adică în urma mijloacelor viclene, întrebuițate de fratele său pârât, mijloace anume arătate în petiția de intentarea acțiunii, și fără de cari, petiționara reclamantă, susține dânsa, nu ar fi contractat dacă ar fi fost liberă :

Având în vedere susținerile părților în instanță ;

Considerând că, în principiu, acțiunea în nulitate a convențiunilor intervenită între părți, pentru cauză de dol, este o acțiune personală, de oare-ce are de obiect de a demonstra și pune în evidență, față cu persoana pârâtului, mijloacele viclene întrebuițate de dânsa, și cu ajutorul cărora a putut să surprindă consimțământul celei alte părți ;

Considerând că, probă despre aceasta este că, ori-ce acțiune în nulitate pentru cauză de dol, dă naștere la o acțiune pentru daune interese în contra autorului a-celui dol, daune interese care, în acest caz, echivalează cu nulitatea convențiunii contractată prin dol ;

Considerând că, ast-fel fiind, apoi, acțiunea în speță, care este o acțiune personală, nu putea fi intentată de reclamanta Marița Păun Igoianu de cât la Tribunalul domiciliului pârâtului său frate, conform art. 58 din Proc. civilă, și care domiciliu este în București, strada 11 Februarie 15 bis, după cum însăși dânsa recunoaște prin petiția de intentarea acțiunii ;

Că, prin urmare, incidentul de necompetință ridicat de către pârât în instanță, și înainte de ori-ce apărare asupra fondului, conform art. 108 din Pr. civilă, este fondat, și în acest caz tribunalul trebuie a-și declina competența de a judeca această afacere, dispunându-se trimiterea ei înaintea tribunalului Ilfov, singurul competente ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte Teodor Vasiliu, Trib. declină competența, etc.

(ss) T. Vasiliu, V. Miculescu.

p. Grefier (s) N. Iliescu

JUDECATORIA OCOLULUI COȘULA (Botoșani)

Audiența de la 24 Maii 1905

Moise Gătlan cu Berman Iuster

Cartea de judecată No. 121

Oblig. de a nu face. — Clausă penală. — Validitatea unei asemenea clause după legea din 20 Februar 1879. — Reducerea ei când oblig. a fost executată în parte. — (Art. 1070 C. civ.).

După legea asupra clausei penale din 20 Februar 1879, care a modificat în unele privințe dispozițiile anterioare ale Codului civil, clausa penală este nulă numai când figurează într'un împrumut bănesc sau într'o prestație în natură, nu însă și într'o obligație de a face sau de a nu face, în care, clausa penală este perfect validă chiar în urma legii modificatoare din 1879, judecătorii putând însă, după art. 1070 din C. civil, s'o reduce de câte ori obligația principală a fost executată în parte.

Judecata,

Având în vedere că în ceea ce privește cererea pâr-

rătului că reclamantele Moise Gătlan servindu-se în instanță de scrisoarea anexată la dosar, subscrise de cliențele său B. Iuster, prin care scrisoare acesta se obligă a plăti lui M. Gătlan 1000 lei de fie-care car lemne vindute, această obligație e nulă ca una ce cuprinde o clausă penală potrivit art. 1066 și urm. C. civ. și legii din 1879 modificatoare acestor texte, și 'n consecință reclamațiunea urmează a se respinge, — este învederat, cu toată reducerea pretențiunilor de către reclamant numai la suma de 990 lei, că ne aflăm în fața unei obligațiuni cu clausă penală, în sensul art. 1066 C. civ., de oare-ce d-l B. Iuster spre a da asigurare pentru executarea obligațiunii sale de a nu vinde lemne din pădurea Părcovaci, se leagă prin scrisoarea cu data de 15 Decemvrie 1902, aflată la dosar, a plăti daune compensatoare lui M. Gătlan, în caz de neexecutarea acelei obligațiuni ;

Considerând însă că din cuprinsul modificărilor aduse clausei penale prin legea din 20 Februar 1879 se constată că această lege nu a anulat clauza penală în ori-ce convențiuni ; că dacă unii cred că ori ce clausă penală este desființată eroarea provine din faptul că 'n Camera Deputaților se anulasse clauza penală în ori-ce fel de convențiuni, în Senat însă, amendându-se legea, anularea s'a mărginit numai la contractele de împrumut și de prestațiuni în natură, legiuitorul vroid numai, pe de o parte, să apere pe locuitorii sătenii, ear pe de alta să lovească în camătă care ajunsese o adevărată plagă (D. Alexandresco, *Explicațiunea Cod. civil*, vol. 6, pag. 386) ;

Considerând că în acțiunea de față nu este vorba de un contract de împrumut sau de prestațiune în natură, ci de o obligațiune care consista în a nu face, în speță a nu vinde, în care obligațiune legiuitorul din 1879 nu oprește stipularea clausei penale, deci reclamațiunea lui M. Gătlan nu urmează a fi respinsă ;

Considerând că potrivit art. 1078 C. civ., dacă obligațiunea consistă în a nu face ca în speță a nu vinde lemne, debitorul care a călcat-o va datora penalitatea prin simplu fapt că el a făcut ceea ce se obligase a nu face ; că prin refuzul lui B. Iuster de a presta jurământul ce i s'a deferit, reclamantele dovedind că pârâtul a contravenit obligațiunii sale, este în drept a cere îndeplinirea clausei penale, pe care o reduce la suma de 990 lei ;

Considerând însă că față cu dispozițiunile art. 1070 C. civ. penalitatea poate fi imputată de judecată când obligațiunea a fost executată în parte, ear judecata apreciază că prin faptul de a nu fi vindut dintr'o pădure decât numai 5¹/₂ stânjeni după cum însuși reclamantele pretinde, pârâtul B. Iuster și-a executat în cea mai mare parte obligațiunea de a nu vinde lemne din pădurea Părcovaci, și deci urmează ca reclamantul să nu fie dezdaunat de cât în proporțiunea pagubei suferită prin vnzarea de către pârât numai a 5¹/₂ stânjeni lemne ;

Considerând că judecata față cu împrejurările cauzei, apreciază quantumul daunelor datorite de către pârât la suma de 250 lei ;

Pentru aceste motive, admite în parte acțiunea, etc.

Judecător (s) Theodor Th. Vasiliu.

Observație. — Cartea de judecată a jud. ocol. Coșula, cu reședința în Hârlău, ce publicăm astăzi, este juridică. Ea admite adevăratele principii de drept, care resultă atât din textul cât și din debaterile legii asupra clausei penale din 1879. Judecătorul care a pronunțat-o este un fost judecător de instrucție pe lângă Tribunalele de Iași, Teleorman și Ilfov, și actualul grefier al Inaltei Curți de casație și Justiție S. III.

Experiența și cunoștințele juridice ale D-lui T. T. Vasiliu sunt o garanție care asigură bunul mers al secțiunii din nou înființate, sub conducerea eminentului și înaltului magistrat D-l C. C. Ștefănescu, presidentul acestei secțiuni, și a celorlalți distinși magistrați cari compun această secțiune.

D. Alexandresco

Legea Vacanțelor

Legea pentru vacanțele curților și tribunalelor, din 1886, prevede pe lângă sărbătorile legale și trei vacanțe pe an: una de 7 zile la Crăciun, una de 10 zile la Paști și alta de 2 luni începând de la 1 Iulie.

Această lege vorbește numai de curți și tribunale și deci nu e aplicabilă parchetului și judecătoriilor de ocoale.

Parchetul, de sigur, nu putea să aibă vacanțe căci afacerile penale, prin felul lor, nu permit o întârziere în a lor cercetare, de oare-ce ar dispărea probele; totuși, în mod indirect, profită și parchetul de acest beneficiu al legii, intru cât curțile și tribunalele luând vacanțe, procurorii sunt dispensați de ședințe, care pe lângă că trebuie să le prepare, le ia și un bun timp care le rămâne liber.

Nu tot ast-fel e și pentru Judecătoriile de ocol. În adevăr, legea vacanțelor ne vorbind nimic de aceste instanțe nici în art. 1 în care explică durata vacanțelor nici în art. 2 unde arată sărbătorile legale, urmează că aceste instanțe lucrează tot anul și fără nici o întrerupere.

Legiuitorul din 1886 sa-și scâpat din vedere, ceea ce nu e de crezut, sa-și mai sigur că având în vedere organizația judecătoriilor de ocoale din acel timp, când aveau o competență mai restrânsă și judecătorii se găseau într'o pozițiune ierarhică mai inferioară de cât judecătorii de tribunale, a crezut că nu era cazul ca și aceste instanțe să aibă zile de repaos.

Legea judecătoriilor de ocoale s'a modificat de atunci de 2 ori în 1894 și în 1896. Prin aceste modificări și mai cu seamă prin cea din urmă s'a mărit competența și, ceea ce e mai important, s'a pus judecătorii de ocol pe același rang ierarhic ca și judecătorii de la tribunal, însă în privința vacanțelor nu s'a pomenit nimic. Motivele nu se pot preciza. N'am desbaterile parlamentare sub ochi, dar cred că nici nu s'a discutat; sa-și poate că legiuitorul din 1896 a crezut că pentru moment se făcuse foarte mult pentru judecătorii de pace și a lăsat, sa-și mai bine a amănat, rezolvirea chestiunii vacanțelor.

Să vedem acum dacă și judecătoriile ar tre-

bui să aibă vacanțe. Rațiunea pentru care s'a stabilit ca curțile și tribunalele să aibă vacanțe cred că a fost, în primul loc, repaosul judecătorilor cari, lucrând cu creierul și ducând viață sedentară, au nevoie de odihnă și de libertate ca să meargă vara la băi spre a-și conserva sănătatea; iar pe de altă parte și avocații și justițiabilii în timpul verei părăsesc orașul pentru diferite interese, așa că, vacanța e favorabilă și unora și altora. Însă aceste considerente cred că se potrivesc și pentru judecătorii de ocol, căci și ei duc aceeași viață intelectuală și deci au tot asemenea nevoie de repaos; ba chiar mai mult, judecătoriile fiind în cea mai mare parte pe la țară, cred că e mai necesar pentru judecătorul de la țară să aibă vacanțe, să mai poată merge și el în lume unde să mai schimbe monotona viață de țară. Nu mai zic nimic de acei judecători cari n'au ajutoare și cari în toate zilele sunt în ședință.

S'ar putea zice că deși n'au vacanțe judecătorii de ocol, însă pot și ei să obțină un concediu de o lună. E adevărat, dar și din acest punct de vedere judecătorii de ocol sunt într'o poziție de neegalitate față de judecătorii de tribunale cari, pe lângă că au vacanțe mai au și dreptul la aceeași lună de concediu ca și judele de ocol, așa că, pe când magistratul de tribunal are 30 de zile, să zicem, vara, 7 la Crăciun, 10 la Paști și o lună de concediu, adică în total 77 de zile libere plus sărbătorile legale, judele de pace n'are decât 30 de zile pe an.

Iată că de și egal în grad, Judecătorul de ocol se găsește mai puțin favorizat de legea vacanțelor de cât cel de tribunal.

S'ar mai putea obiecta că afacerile de competența judecătoriei sunt puțin importante și că nu obosesc așa de mult pe judecător. Credem însă că toată lumea e convinsă că, meseria de judecător de ocol nu e tocmai simplă și că cere o frământare serioasă de creier, cu atât mai mult cu cât judecă singur.

Cât privește despre obiecțiunea ce s'ar aduce, că ar suferi justițiabilii amânându-li-se judecarea cauzelor două luni, credem că după cum la tribunal, unde afacerile sunt de sume mari și tot se amână, cu atât mai mult nu se vede zorul a se judeca de urgență un proces de insultă unde părțile s'au injuriat una pe alta, după cum depun martorii.

Iată dar că, bine înțeles, cu excepțiunea afacerilor de caracter absolut urgent, s'ar putea foarte bine încuviința și judecătoriilor de ocol vacanțele cari le au tribunalele, fără ca mersul regulat al justiției să fie într'u ceva jenat.

Focșani, 15 August 1905.

G. T. Dometriu

Resumat de jurisprudență streină în materie de drept civil

Trib. civil din Bayonne, 23 Februarie 1905

Locațiune. — Oblig. locatorului. — Predare. — Accesorii.—Grădină.—(art. 1719 C. fr.; 1420 C. rom.).

Locatorul este obligat a preda locatarului toate accesoriile lucrului închiriat.

Ast-fel, dacă este vorba de o casă, locatarul este în drept a se folosi de ograda sa și curtea ei.

In special, locațiunea unui șaleu (chalet) cuprinde, afară de o stipulație contrară, și grădina ce se găsește în jurul lui, atunci mai cu seamă când în contract se prevede că mobilierul închiriat o dată cu șaleu cuprinde băncile, mesele și scaunele din grădină.

(Din Dalloz Périodique, 1905, 2. p. 52.)

Observație.—Obligația de a preda lucrul închiriat se întinde și la accesoriile lui.

Acest principiu este incontestabil. (Vezi Pothier, *Tr. du contrat de louage*, IV, 54; Aubry et Rau, IV, § 366, p. 473; Laurent, XXV, 104; Guillouard, *Louage*, I, 88; Baudry et Wahl, *Louage*, I, 207 (ed. I-a), 286 (ed. a 2-a); Agnel, *Code des propriétaires et locataires de maison*, 156, p. 65 (ed. a 9-a, 1900); T. Huc, X, 288; Répert. Sirey, *Bail en général*, 465 urm.; *Bail à ferme*, 48 urm. și *Bail à loyer*, 22 urm. Troplong, *Louage*, I, 160, 188; Dalloz, *Nouveau C. civ. annoté*, IV, art. 1719, No. 8 urm.; F. Herman, *Cod. civ. annoté*, IV, art. 1719, No. 13, etc. Ast-fel, dice cu drept cuvânt Pothier (*loco cit.*), locatorul unei case trebuie să predea cheile și atenanțele ei; locatorul unui cal de călărie, trebuie să-l predea cu șeua, hățurile, căpăstrul, etc. Calul mai trebuie încă să fie bine potcovit.

Locatorul unei mori sau unei usini trebuie să predea cursul apei, precum și mașinele care servesc de motor (Guillouard, *op. cit.*, I, 88; Baudry et Wahl, *op. cit.*, I, 289, ed. a 2-a; Laurent, XXV, 104; Troplong, *op. cit.*, I, 160, etc.); locațiunea unei prăvălii pentru exploatarea unei cârnățării obligă pe locator a clădi în localul închiriat un horn indispensabil pentru exercitarea acestei profesii (Guillouard, I, 88; Baudry et Wahl, I, 291; Répert. Sirey, *Bail en général*, 471; Cpr. C. Caen, Sirey, 76. 2. 40).

În baza acestor principii, tribunalul din Bayonne decide cu drept cuvânt că locatorul este obligat a preda curtea, grădina casei închiriate, etc.

Neîndeplinirea obligației de predare din partea proprietarului autorisă pe locatar sau arendaș a urmării predarea lucrului cu accesoriile lui, dacă ea este cu puțință, sau a cere resilierea contractului și daune (argument din art. 1021).

Acțiunea care are de scop predarea lucrului cu accesoriile lui este o acțiune personală, iar

nu o acțiune reală sau mixtă, după cum pe ne drept susțin unii, pentru-că contractul de locațiune conferă locatarului sau arendașului un drept personal, iar nu un drept real. (Vezi în această din urmă privință observația noastră asupra unei cărți de judecată a judec. ocol. II din Ploești, *Curierul Judiciar* din 1903, No. 12).

D. Alexandresco

INFORMAȚII

Anunțăm cu plăcere că de astăzi înainte, D-l N. C. Schina, laboriosul president al Trib. Iași și autorul unei distinse monografii publicată în limba franceză asupra țării noastre (**La Roumanie, ce qu'elle est, ce qu'elle pourrait devenir**), va face parte din Comitetul de redacție al ziarului nostru. Asupra interesantei sale lucrări Directorul nostru va face de curând o dare de samă amănunțită, arătând importanța acestui studiu.

* * *

A apărut: **LEGIUIREA CARAGEA**, după ediția de la 1818, adnotată cu jurisprudența Curții de casație, de d-l Dem. D. Stoescu, fost magistrat, avocat.

Prețul 5 lei; legat în pânză lei 6, iar în piele lei 7. De vânzare la *Curierul Judiciar*.

* * *

A apărut, vol. I, **Codicele civil**, adnotat și comentat de d-l Dimitrie Neagu, fost magistrat, avocat.

Acest volum, format în 8°, are 530 pag. și coprinde materia Art. 1—285.

Deposit la Ziarul «*Curierul Judiciar*», București, Calea Rahovei 5, de unde se expediază contra valoare: mandat poștal sau ramburs. Prețul lei 12 broșat; legat elegant, în pânză, cu numele autorului lei 13.75, iar cu piele la cotor lei 14.50.

* * *

A apărut, în Editura «*Curierului Judiciar*», **Ediția II Moul Cod de Procedură civilă**, adnotat de d-l Ioan P. Sinescu, Consilier la Curtea de apel Galați, coprinzând: Modificările până în prezent, cu Desbaterile parlamentare și cu toată jurisprudența Curților și Tribunalele de la 1870, până în Iunie 1905, și se află de vânzare la Ziarul «*Curierul Judiciar*», Calea Rahovei 5, București, unde este depositul general.

Prețul 4 lei exemplarul broșat, și 5 lei legat elegant în pânză și 6 lei în piele.

Se expediază la orî-ce cerere, contra valoare: mandat sau ramburs.

* * *

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata bonamentelor, să trimită samele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu maceă, investite cu ștampila *Curierului Judiciar*.